

ABONAMENTUL SE FACE:

În București la administrațiunea dia-rului; ăra în districte prin biourile postală și prin corespondenții autorizați, trimițându tot-o-dată și banii. — Serisoriile nefrancate nu se primesc. Pentru streinătate se adaogă portul.

APARE ÎN FIE-CARE DUMINECA

ADMINISTRAȚIUNEA ÎN STRADA ACADEMIEI No. 24.

ABONAMENTELE SE FAC LA ÎNCEPUTUL FIE CĂREI LUNI.

PRECIUL ABONAMENTULUI ESTE:

ÎN CAPITALĂ	
Pe an	20 lei noi
Pe 6 luni	10 "
Pe 3 luni	5 "
ÎN DISTRICTE	
Pe an	24 lei noi
Pe 6 luni	12 "
Pe 3 luni	6 "

INDIPENDINȚA ȘI DINASTIA

Ărași a început să se vorbească de proclamarea independenței. A eșit încă și o foie în Iasi intitulată chiar cu numele *Indipendința* care a început să propage această idee. Foia eșiană însă, pe lângă *Indipendința română*, are ca devisă și *Patriă și Dinastie*, lucru ce a separat pe cei de la *Presa*. Aceștia vor că nimeni se nu susție dinastia, nimeni se nu o laude, nimeni se nu se apropie de ea, de ore ce ei cred că este proprietatea lor.

Din acest punct de vedere, *Presa* s'a camu îmbufnat, s'a pregătit de luptă, la cash de a vedea pe *Indipendința* s'epându-i locul pe lângă dinastia. Ea ș'a sumesă mânicile și stă gata pe bătaie la cel mai mic pas înainte al *Aphroditei* de la Iasi. Acesta din urmă ș'a pus și ea chiurasa, și asteptă cu viziera puțin ridicată ora spre a'și vedea numele proclamat sus și tare și a'și lua resplata cuvenită.

Presa dice: eu am inventat *Indipendința* și eu sunt sprijinul *Dinastiei*.

Indipendința dice: eu propagă marea idee și eu apar *Dinastia*.

Sermane Cervantes, unde ești! Câți cavaleri nu'ți ară da materie de noi romane! Unul, *Indipendința și Dinastia*, 'ți ară îndou gloria.

ASMODEU ÎN STRĂINĂTATE

Nu scim decât mareșialul Serrano citește diarele.

Decă le va fi citind, de sigur nu credem că se mândrește cu cele ce dicte foile politice despre densusul.

În adevăr, de vr-o câte-va zile ele nu produc decât nise ipoteze contradictorii în privința afacerilor Spaniei; însă toate sunt unanime asupra pucului casu ce mareșialul Serrano face din lealitate, dupe cum spune *Charivari*.

— Nu ști? dice *Standard*;— e bătae de joc curat.

— Ce?

— Serrano a trimis lui don Carlos nise propunerii de vândare. E vorba de precu fcsu, pentru a' deschide porțile Madridului, adică suma cutare.

— Aida de!

— Mă ertați—adaogă un diaru nemțesc, — a' uitat ceva. Serrano mai cere încă să fie numit general peste toți generalii pe totă vieța.

— Nu e reu.

Și pentru ca se aibă încă o garanție, a scris principelui Asturiilor, că densusul are să stăruască, pe lângă don Carlos, ca s'el ia, pe principile, copilul de suflet, decă acesta se învoesce și el la tocmela făcută.

— Dă!

— Dați 'mi voe,—sare de colo o gazetă rusescă;—n'ați nimerit-o. Serrano nu e de vândare; și știți pentru ce nu e de vândare?

— Pentru ce?

— Pentru că e vândut de mult.

— Cui?

— Prusiei.

— Cum se pôte?

— Ecă s'a putut. A făcut un tratat secret în care se îndatorază a pune pe tronul Spaniei un Hohenzollern.

— Cum a făcut și repositul Prim?

— Tocmai...

Și ipotezele continue pe același ton. Trebuie însă să observăm bine, — și acesta este punctul principal, — că toți diferă în privința numelui cumpărătorului; însă toți se unesc în privința cumpărării.

Nici un diaru nu 'i a venit idea să protesteze în numele integrității și desinteresării D lui Serrano.

De sigur că bietul mareșial n'o fi așa de negru pe cât îl încondeiază gazetele; însă n'a face, așa e lumea, ciudată.

Desconsiderațiunea este un capital care produce venituri colosale.

* * *

Se pare că regele Bavariei are o considerațiune neprevăduță pentru D. de Bis-

mark, dacă trebuie să judecăm dupe următoarea telegramă ce-i a adresat:

"Eu mă gândesc astăzi la voi,—dice regele,—iubite principe, cu o simpatie de tot particulară pe care o simt neîncetată înima mea. De-a-vă primăvera bucuria unei deseversite senătăți. Acesta este scopul sincerilor felicitări ce vă fac pentru serbătorea acestei aniversări."

Diarele constată însă că telegrama are data de *inteu Apriliu*. Acesta esplică totul.

Faptul este că regele Bavariei n'are nici decum cuvânt a felicita unitatea germană, de ore ce a făcut din el un zero!

* * *

Și fiind că e vorba de D. de Bismark, credem nimerit a reproduce aici, dupe *Figaro*, esaminarea craniului marului cancelar. Etă acest document curios:

1°. Caracterul covșitor al țestei capului D-lui de Bismarck este o rotundime deplină și absolută. Ai dice că e o ghiulea de tun. Nici cea mai mică afundătură se cucuiatură. Acesta conformațiune arată că toate facultățile, bune se rele, se află în cătățimi egale și se cumpnesc între densesle, fără a se covșii una pe alta.

Mi se pare că am vădu o cucuiatură mică în partea unde Gall a însemnat cucuiul *cutezanței*; însă, fiind că n'am vădu nici o afundătură în partea unde stă *prudința*, am conchis că, decă *subiectul* este adesea împins la întreprinderi de lucruri cutezătoare, în același timp el scie se se oprască acolo unde 'i ordonă *prudința*.

2°. Acesta rotundime a țestei a fost observată la câți va omeni cari au arătat cumpnirea cea mai deplină în toate facultățile umane; de exemplu: Napoleon și Jack Shepar, vestitul tâlhar engles.

3°. Aceste observații generale ne spun de acuma că știința va avea cel mai mare interes a deschide țesta capului D-lui de Bismarck, dupe mörtea lui,

pentru a se asigura decât conformațiunea interioară corespunde cu aparințele din afară.

DREPTATEA ȚIGANESCA

Burcea tiganulă avea slăbiciune se fure, se jefuiescă, se omóre. Ca servitorul la unu popă, fuge nóptea cu mai multe lucruri de ale popii. Ca vizitulu la unu boerul, se introduce nóptea în casa stăpânului, îl omórá, îl jefuesce și se face nevédutú. Ca îngrijitorul la unu proprietarul, lovesce într'o ți în captu cu unu parú pe fiul stăpânului care rămâne fără simțire.

Tóte. aceste fapte, ca orí ce crimă, se descoperú péné în sfírșitú, și Burcea se găsește înaintea justiției. Judicătorul îl condamnă la mórte.

În țiua destinată pentru spânđurátore, lume multă este adunată la locul destinatú pentru supliciú, care pe acea vreme era la Oború. Țiganulă este adusú în miđșlocul slujitorilor, și i se face ceremonia obicnuită. Dupe aceia elú se rídică în vêrful piciorilor, face ochiú rótá peste mulțimea adunată și se adresésă către cei prezenți astú-felú:

„Omení buní, suntú la ceasulú morții și trebuie se ertú pe cine-va. Ertú dértú pe preotulú căruia amú furatú borfele și cele l'alte lucruri; ertú pe boerulú pe care l'amú omorátú; ertú pe proprietarulú căruia amú ucisú copilulú; ertú pe toți aceia cărorá amú făcutú vre unú réu! Se-í erte și Dumneđeú ca mine!”

Dupe aceste cuvinte, călăul pune lațul de gátulú țiganului, trage buturuga de suptú picioré și chir Burcea rămâne spânđuratú în aerú, învinețindú din ce în ce și scoțândú limba afară, până își dá sfírșitulú.

Cititorul noștril íntelegú că acéstă anecdotă ne-a venitú în minte cândú amú cetitú în *Monitorulú Oficiale* amnistiarea presupușilor complotisti de la Typographia Statului.

ASMODEU LA ȚERĂ

În excursiunile ce a făcutú prin țeră, cu ocaziunea serbătorilor Pascilorú, *Asmodeu*, într'o séra, a trasú în gasdă la o stênă lêngă unu satú de la munte. Era caldú și seninú. Ciobaniú eraú culcați afară. Peste nópte, *Asmodeu* aude unú felú de plânsú, unú felú de lamentațiune. Trage cu urechia și aude urmátorele reflecțiuni ale unuí ciobanú, pe care le dá lectorilorú, ca fidelú cronicarú, fără se schimbe nici stilulú lorú energicú, nici pronunțierea caracteristică a ciobanului.

Etă ce a auđitú *Asmodeu* de la gasda lui:

—Vremurí bune, mare, ómenil's réi și mișéi. Ghitelé sănétose, déră decât's căsnite, necátate și necájite, ce pécatele dulcéță se'fi mai dea ele, vara, la stână!

Lasú p'altă lume se vorbescă despre capre, despre mistreți, despre cai, despre cerbi și despre blendele țerii. Eú m'apucaíú se spuiú și eú acoalea o vorbă despre o turmulitá a mea, unú soiú de ghitisóre blânde, íntelepte și blagosloghite: suntú oile țerii mele,—vorba áluiá!

O nație de oițe, déră de némú, tacute, alese și 'mblândite, totú pascú érba țerii mele din vêrfu munțilorú pên' la váile Dunărei,—dec'ei hi auđitú—; și se ducú în

pornelá pân' la hotarú. Cândú adépostite, cândú flâmênde, cândú dijmuite de dușmanú, cândú jumétăfite de dihanii, ele pascú ce potú și, cu botulețu 'n josú, catá numa către pământú. Vreme lungă e, de cândú a íșitú vorbă, că mi le-arú hi păzitú o datá vestitu Mihaiú; —că par'că 'lú scii! Pê elú ilú mâncară altă nație de rumânú, déră turma rămase, și rămase făr' de baciú și fără stépânú. Mai trecu ce trecu, și vini altu, totú păstor,—deca l'ai apucatú—: Tudor í diceatú pē nume. Astú Tudor,—că voinicú era sárăcanu,—ímí scápá tērla sdravēná și goni tótá bala de grecoteiú din stána țerii. Mi 'lú mâncară friptú și pē elú. Dē la Tudorú pēnē în țiulica de ađi, suntú atâtea aní. Mai vėđut'ai vr'unú ciobánașiu, se aibă și elú dorú de turma lui, orú se 'lú dóră inima de avutu lui? Ba! Păi veđi: aea 'i aea!

Mândrele mele oițe! Câte réceli și rebegeli, câte aréstuirí, câte cřomăgeli, câte podveđi, câte birurí și cotrobonțurí n'or hi trecutú peste capu-vē pēn' s'ajungú se vē vėđú eú în starea d'acu, cu ghiața și cu sufletu 'n óse! Cândú mă uitú la voi, mi se scurgú ochiú,—vorba áluiá—; mi-arde inima 'n mine ca văpaea, mă lungescú pē pământú și pirotescú. Că lănișóră bună aveți! Buzate 'nfricoșate, plăghițe pline de lapte și ocheșe dolofane, par'că sorbiți sufletú din rumânú! Așa e, vere Sácăitule? Bun némú, déră pécătú că aú pământú de crescutú cu ne-ómenil de cărmuitú!

Mielele, cărlanil și mánzarile se uríțiră, își măimutiá fațu cu smânțuelá, căpiară c'ai apucatú din *lapte de străfurme venetice* și din *veninú de móde de la străinú*. Cătú de duíose erați al' datá. Ce vē sghiburirăți, ce vē stērcirăți, ce v'afí molesitú, vē 'nfumurarăți și totú fugiți haea de haea, par'că n'afí hi ținēndú totú d'o strungă? Unde mai e chipu, gura, inima și veselie feții vóstre din vécurile bune? Intrá dihonía, lupuși nevoile 'n tērlá,—că n'ar hi se vorbescú. Veniră rele, bóle, alte halea; și unú ghierme vē totú supēră și, bag sémă, vē scorborește mēduvița sănétății vóstre. Așa e, aú ba?

Cu ciudă, cu necasú mi-e, hainú la inimă mă ții, cândú vedú că turmele sfranțuze, spane și taliene, mergú de bătăturescú alte țeri, și ale mele, ba. Nu mi-e că n'o se vē 'ntremați. Nu mi-e că n'amú sporú la vorbă și putere se vē pascú p'în finețe grase, se vē străportú pē la umbră de bradú orí de paltenu și se vē daú apă limpede ca ghióra pēntru rēcorélá. Ci mi-e, drăguță turmă, că brēnzeturile, că untulețu, cășăritu, că lâna și fétu vóstru, nu sciú cine le mâncară de (in-đeci de aní încóce, și, decât s'a totú mâncatú pēn'acu, ce bunătăți, ce hărnicii, și câte suflete de crestinú vėđurăți topite orí luptândú pēntru dēsrobirea vóstră, pēntru 'nțăruierea nații cu gardurí trainice, se nu mai dea năvală lupi 'n voi, pēntru ghiitorú și mărăția némului vóstru?

P' în pădurile bētráne, pē unde copilăriiú eú, în munții mei vėcuiți, în câmpurí semēnate, pē Oltu și pē Telejenel,—dacă v'a călcatú picioru p'acolo—, hă chiarú și 'n miđșocu bătaturii și tērlil vóstre, multe vulpi, multe capre și multe coțofene vē legară gura, făcură cuihú, sugú și vă ciuguleséu! Dē bune ce furăți, ferescă D-deú, frică mi-e, se nu vē pomeniți ínghițite.. Urseiú stă se vē rupá și voi ilú sárutați? hăi! hăi!..

Un' se mă pitescú, se nu mai vedú eú, întristatu, moțáela, pocáltéla, jafu și ne-

voile ce vē 'necară și vē coperiră ini-mióra vóstră!

Lucrară căți-va ciobanei pēntru voi,—c'acu nu mi-e se mă laudú—, ciobanei, märe, cu gândurí de teiú, cu inima de cleiú; déră în rostu binelui nu sciú cine o mai da. Eú, bietú, că réu 'mí pare, n'amú tipicuri și condacurí, nu găseșcú zodiú și solomonil, nu cunoscu ce babă se mai întrebú și unde se mă mai ducú; pregetú se cadú íngenuchi, orí se mă ploconescú la vr'unú Piscop, ca se afli lécu și burueni, orí vrajá pēntru betesugu și pēntru ínghiorarea ochilorú vóstri: c'acolo e puterea. Așa e drăguțele mele țurcane?

Cândú păstoril orú hi mănćăcioși, orí nevoiași, orí stángaci, orí neděstoínicil, atunci căniil pasnicil gemú umflați la sóre de turta-lupulu, oile sbéră în gura dihaniiilorú, tērla ospátéză pē dușmanil, érba stă pălitá, munții crăpați, pământu tocitú; érá lepădăturile, ginghinoși, dēsmetici și toți gură-cască și perde-vară din lume, se 'ngrașă, se spargú sugēndú din ugeru țerii, și pē urmă ia'í de unde nu's, că aú tulit'o! Atunci sufletu și ghiața turmil e pē fērșitú, și nu mai bate, și nu mai va se sufle a sēnătate; érá dușmanil, cu diții și cu colții ascuțiți, se miórlăescú și se 'ncovrigă dupē gátu averil și stēnăritulu turmil; ei s'or face stăpân pē d'a dreptu pēste tóte, și cu vreme, gási-i-arú guraru, vē hățuescú, și staú ei d'asupra pē voi ca vescu pē copaciú. E! he! Bunu e sfântu Sóre! Mi-oiú face și eú cruce mare și colacú greú. Și, orí în țiua de Marină, orí în țiua de Ropotin, orí în țiua de Zēzenil, cândú facú femeile țes-tele ș'apřindú p'în casă avrámésă, m'oiú duce se mă rogú la Stă-Mărie, ca se hie pē gândulú meu, se'mí ajute se daú și eu cu ce-oiú apuca pēnē o da turbarea 'n dușmanil, áolitu 'n dihanil și vėrteju 'n mănćătoril!

Și așú da, nuș-ce-așú da, se'mí mai vėđú și eú o dáțicá turma mea 'n hire și stēna 'n putere!!!

O SPECIĂ DE ÓMENI

Suntú diferite speciil de ómenil în societate, precumú suntú diferite speciil de maimuțe.

Voimú se vorbimú numai de una ađi. Acéstă se compune din aceia carí se amestecă în totulú, se introduce în tóte părțile nepoștiți.

Ai masa pusă, ești gata se te aședí la ea, specia acéstă de ómenil țoropocu vine tocmai atunci. se aședă pe scaunú, își atárnă servetulu de gátu și începe a mânca.

Ai tabacherea deschisă ca se faci țigară, unulú din acéstă speciă se íphața de chárțiá, rupe o foiță, își ínapoésă resultú, apoi își face țigara par' că arú fi în dreptulú seú.

Esti la Cafenéua Frascatti seú Fialcowski, ceri o dulcéță seú o cafea, unulú diá acéști ómenil se aședă lângă ține, cere acelașú lucru și dice báiatulu: domnulú plătesce.

Te puí în birje se plecú la șosea, elú se aruncă lângă ține, fără măcar se te íntrebe unde te ducí.

Diminéța esti în patú, așteptândú se-ți aducă sluga se te speli. Banil și orologiuil suntú pe masă. Elú intrá, se apropie de masă, se uitá se vėđă câte ore suntú, apoi pune mâna pe o monedă și plécă dicēnduți: la revedere.

Se află o mulțime de fapte ale acestei specii, pentru care ar trebui copleșite întregi ca se le coprinde. Sunt destule acestea însă ca se caracterisese tipul acestor omenești.

Noi tocmai cugetăm la ei, când primim *Aurora Craioveșă*, foaie politică, literară, comercială și judecătorească, — a uitat să dă și comunală-thétrală, — redactată de D-lu Thoma Strîmbénu

Nu mai este nici o îndoială că redactorul acestei foi este și el unul din această specie.

De câtă-va timp s'a iscat între *Telegraful* și *Trompeta Carpaților* o polemică asupra *Libertății* și *Egalității*. Domnul redactor al *Aurorei*, țoropoc și Dumnelui, intră în luptă nepofitită, cu niște arme fără nici o formă și fără nici o precisiune; întorțe unele lucruri, schimonosesce pe altele și *strîmbă* pe toate.

Specia de care am vorbit se introduce pretutindenea, se amestecă în toate. Redactorul *Aurorei* are însă o calitate mai multă: *strîmbă* pe tot ce pune mâna.

ASMODEU IN PROVINCIA

Ni se face din Alesandria următoarea cerere:

«Pentru isbandele ce a repurtat prefectul Râmnicianu în acest oraș, prin care a asigurat ordinea, meritându un monument, rugăm pe desenatorul Domniei-văstre se ne dea un model cât se poate mai complect.»

Nu vom întârzi a satisface această cerere.

ELEFANTUL

In vremea de demult, dobitocele tôte,
De împératul leu sătule, desgustate,

Își aleseră lor,
Un alt stăpânitor,

Pe Domnul Elefantu cu nasul învârtit,
Puternic indestul dar însă necioplit,
Și de cap tare, grosu, cât vreți să socotiți,
Însă ea să puteți să vi'lu închiptiți,

Mă grăbesc să vă spu

O judecată-a lui.

Noul stăpânitor,

Cât s'a orânduie,

Puse 'n slujbă pe boi,

Ear lupu mănătoru.

Se făcu favoritu

Și ministru la oi,

Vă lasă să judicați,

Câți miei fură mâncați,

Și câte oi slutite

De ferele cumplite.

In zadară făcu strigare

Oile 'mpovérate,

Chipu nu e de scăpare,

Și plângeri necurmate

Ce vin de pe la turme

Rêul nu pot să s'î curme,

Lupul dar își urmădea

A sa neleguire;

Căci de ce se lucră

Craiul n'are de știre;

Ba câte lupul spune,

Le ia tôte de bune,

A! cându o să ne vie,

O di de bucurie,

Di forte aștemptată,

Și scumpă în nevoi,

Ca să vedem odată

Pe lupi mâncați de oi?

O! asta nu se pôte,

Dicâ unii alții 'n lume!

Domnii mei se pot tôte

De și le spui drept glume.

Apoi știți dumnea-văstră

Că oea este prôtă,

Și că nădădueste

Aceea ce dorește.
Eü cu încredințare
Amă auzit o dată,
La o turmă camă mare,
O vorbă-așa ciudată.
Dar cum pociu ști ce spune
Oile între ele?
Pentru astă minune
Amă cuvintele mele.

Acum, se venim eară la vorba începută.
Vedendü biete o că tôte o să piară.
Dup lungi chibzuir s'aleseră o sută,
Și meraseră la crai isbăvire se ceară.
Craiul sta ocolit d'o numărösă curte:
Cerbi cu corne lungi, urși cu cöde scurte,
Alcătuia un ștab vrednic a fi privit.
Un berbec învătă ce știa se citescă,
Se 'nfeșă smerit, și 'ncepu se vorbescă:
«Ne rugăm se ne-ascult Craiule strălucit!
Și se întorci spre noi mila mării tale.
Starea în care ne-aflăm e vrednică de jale,
Pentru că Domnu lupu, mistru ce ne-ai dat
In locu a ne pădi, de totu ne-a 'mpușat.»

Domnul lupu, întrebatu,
Respuse cu glas mare:
«Stăpâne luminat!
Nici un cuvântu nu are:
Cându le-aru năpastuit?
Cându am scosu biruri grele?
Eü ia obișnuitu
De oae câte-o pele.
Dar prostimea ciudată
Așa e învătă
Și făr'a ști ce cere
Va ne'ncetat se sbiere.»

Mărețul Elefantu, după ce se gândește,
Dă de trei ori din capu, și lupul vorbește:

«Ascultă, dice, și ea aminte
Cât pentru pele treacă și mérgă,
Fiind că singur, spu c'ai dreptate.
Dar pentru c'astă-di oea alérgă
La mila noastră care multu pôte,
O iertu: de dajdi fie scutită;
Ale ei plângeri voi se le-ascultă;
Și de câtu pelea obișnuită
Se nu poți cere unu pèru mai multu.»

Gr. Alesandrescu.

Vremile d'atunca erau mai ușore
De câtu cele d'astădi. Totul s'a schimbatu.
Aci cine reclamă e dusu la 'nchisore,
Cându nu e 'mpușcatu.

Nota Redacțiunii.

ASMODII

Amicul Y... este un băiatu tèneu câtu se pôte de amabilu, însă forte nerodu:

In ajunul Bobotezei se întâlnesc cu unu amic din provincie pe stradă.

— Mergi méine la paradă? Il întreba amicul.

— Ce, suntu nebu? Ce se cautu acolo?

— O se fie lume și musică, dupe cum se obișnucesc totu deuna. Eü mai multu pentru asta am venit de la Ploesci.

— Tu, care ești provincialu, du-te. Eü m'am saturat de paradă; am veltu Boboteza pêne acumu, in viața mea, pôte de doue sute de ori!

Totu bietul Y... i se întâmplă de 'i fuge servitorul. Y... e necăjit focu, și își spune necăsul tutulor amicilor.

Eri întâlnesc pe amicul D...

— Eü! nu 'ți-a mai venit in deret servitoru?

— Nu, frate, respunde Y...
— Apoi se sci că nici nu se mai întorțe, decă nu s'a întors el pêne acumu.

— Mai il așteptu pêne mâine, dice Y..., și se dea dracu se nu se întorță, că, pe onóra mea, îi datu o bătaie de o ține minte tötă vieța.

In septemăna mare, unu domnu intră într'unu biru și cere mănăca de post. Băiatul îl aduce o ciorbă de mănătarci. N'apuca se ia doue linguri și de o dată mușterilă se opresce.

— Băiete!

— Ce pofți?

— Unu făr de pèru in ciorbă.

Băiatul ia pèrul, îl esaminéză și suride.
— Il cunosc; e creț; este alu stăpânului-meu. Daru poți mânca 'nainte, d-le; nu s' spur-

catu ciorba; stăpânul-meu nu dă nici o dată cu pomadă.

* * *
Mai alaltă-eri eram cu unu amic.

— Nu sci ore, imi dise elu, D-lui Cesar Boliac i s'a dat vr'o medalie la Espositiunea din Viena?

— Cum se dea medalie? Bétrânul redactoru n'a espusu nimic.

— Ba, din contra, eü sci că a espusu.

— Și ce anume?

— Câte-va modele de frontispiciuri funebre.

* * *
Doctorul X... are unu servitoru câtu se pôte de nerodu.

Intr'o séră doctorul se 'ntorțe de la unu balu, se desbracă și dă servitorului hainele se le atérne la cuieru. Servitorul din nebăgare desemă, dupe ce aședă pe cea din urmă, atinge colțulu gheroculu cu lumina și hainele ia focu. Doctorul dormea.

Servitorul, dupe ce varsă pachare cu apa peste flăcare, reussesce se stingă focul.

Dimineța, povestesc doctorul istoria.

— De ce nu bag de semă dobitocele, dise doctorul.

— Nu e nimica domnule, respunde servitorul; ia închipuesce-ți ce mare nenorocire aru fi fostu decă eră îmbrăcatu cu ele.

* * *
Tèneul G... este d'o necurătenie vestită. Intr'o di se afa între mai mulți amici, vorbindu politică.

— Nu'mi mai vorbiți, dise G... de deputatul C... care și schimbă opiniile cumu imi schimbă eü cămășile.

— Comparațiunea ta, respunde unu, face onóra D-lui C... căci atunci își schimbă forte rar opinile.

* * *
Mai totu-deuna profesiunile de credință nu strălucesc prin sinceritate. Se găsesc însă multe in care accentulu sincerității acoperă pe tôte cele alte.

Eri Y... se întâlnește in Cismegiu cu unu cerșetoru care, in locul trăsurilor de miserie ce caracterisă pe unu așa nefericitu, presinta unu obrazu forte rumen și prea bine întreținutu.
— Nu 'ți-e rușine se ceri de pomană: ești tèneu și voinicu: dute de muncesc!

— A, domnule— respunde cerșetoru— cându ai sci ce leneșu sunt!

ULTIME SCIRI

Domnul Titus-Liviu-Maiorescu a fostu numitu ministru la Culte și instrucțiune publică in locul vacantu. Acesta nu mai este o glumă, căci ne-o spune chiar diaurul *Pressa* care nu are destule cuvinte spre a face elogiuri, precum nu avea destule cuvinte spre a înjura pe cei l'alți ministri car au eșitu din ministeriu.

Éta și pe Domnul Titus-Liviu alu nostru ajunsu la locul visatu de atătu-a timp! Acumu moralitatea in instrucțiune e asigurată.

Circul Suh

Astă séră, Duminică, 7 Aprilie 1874, mare reprezentațiune la care va lua parte mai multe persoane politice oficiöse.

Arta acrobatică are aci mare căutare.

THÉTRUL BOSELL

Miercuri, 10 Aprilie, piesa: *Curteană de Boulevard* și *Nebuni din facia*.

Curiosă combinațiune au mai găsit și autorii spectacolului!

Cine sunt ore nebunii din facia curșanilor dupe Boulevard? Noi nu-i vom căuta pe la Camera din delulu Mitropoliei.

DIARELE OFICIOSE GATA DE LUPTĂ PENTRU INDIPENDINȚĂ

Presa.—Numai atitudinea mea, corpul meu și marca mea dinastică din capu va fi destul ca se putem proclama Indipendința.
Indipendința.—Numai cuirassa și panagiul de la casca mea, va tăia totă pofta streinilor de a se opune la prolamarea Indipendinții.
Diua. (Inându isonū) iiii iiii iiii iiii !!!